

EMMA ANNA

Tot onze wegen scheiden

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Grew up in a small town
And when the rain would fall down
I'd just stare out my window
Dreaming of what could be
And if I'd end up happy
I would pray
Trying hard to reach out
But when I tried to speak out
Felt like no one could hear me
Wanted to belong here
But something felt so wrong here
So I pray
I could breakaway

– Kelly Clarkson

(written by Avril Lavigne)

1

Shit.

Ik weet dat ik het niet mag denken en niet mag zeggen, maar... *shit*.

Geen saldo, laat het schermpje van de kaartjesautomaat me weten, nadat ik voor de derde keer heb geprobeerd een treinkaartje naar huis te kopen. Hoe kan dat nou? Ik had er nog minstens driehonderd euro op staan!

Ik wil mezelf voor mijn hoofd slaan dat ik geen retour heb genomen toen ik naar Roosendaal vertrok. Dit is de eerste keer dat ik zo ver weg ben gegaan met de trein, en bovendien weet ook nog eens niemand ervan. Van de zenuwen had ik per ongeluk een enkeltje gekocht, en nu moet ik dus een enkeltje terug zien te kopen.

Het misselijke gevoel van afgelopen middag wordt erger. Ik adem diep in en uit door mijn neus en probeer tot een oplossing te komen. Ik heb nog iets van twee euro vijftig op zak, genoeg om er een ijsje van te kopen bij de patatzaak tegenover me in de stationshal.

Ik kijk op mijn telefoon.

Robert: *Mijn ouders vragen of je vanavond komt eten. Zal ik je ophalen van school?*

Potverdorie.

Dankjewel, maar dat hoeft niet, app ik terug. Ik ben nogal moe, is morgen ook goed? Voor het geval ik vanavond helemaal niet thuiskom. Maar ik zal op een gegeven moment toch echt mijn ouders moeten bellen. Ik zou mijn zus Margot kunnen bellen, maar ik ben een uur van Middelburg verwijderd, dus dat betekent dat Margot dan twee uur weg zou zijn. Mijn ouders zouden vragen gaan stellen vanwege ons geheimzinnige gedoe en dan heb ik uiteindelijk alsnog dezelfde uitkomst.

Robert leest mijn bericht, maar appt niet terug.

Ik kijk om me heen naar de forenzen die zich alleen met zichzelf en hun telefoon bezighouden. Ik moet nodig naar het toilet, dus ga ik op zoek naar een restaurant. De snackbar in de stationshal staat bomvol en ik geloof ook niet dat die een openbaar toilet heeft.

Tobbend loop ik naar buiten en kijk om me heen. De lucht is grauw en grijs, maar na een warme zomer is een weekje regen wel fijn.

Op mijn telefoon zoek ik het dichtstbijzijnde restaurant en loop in die richting. Na een minuut of vijf ligt aan een drukke hoofdstraat mijn tijdelijke redding; ik betaal liever vijftig

cent voor een hopelijk enigszins schoon toilet, dan dat ik die gore op het station gebruik.

Het is een Grieks restaurant. *Mythos*, staat er met blauwe letters op de voorgevel. Terwijl ik langs het terrasje loop waar nu niemand zit, probeer ik nog steeds een oplossing te bedenken voor mijn grote probleem.

Binnen is het warm en druk en een heerlijke etensgeur komt me tegemoet. Er klinkt muziek die ik volgens mij nog niet eerder heb gehoord. De kapstokken en andere meubels zijn oubollig bruin, in de hoeken staan nepplanten en de wand die mij scheidt van de tafels met gasten bevat een aquarium waar momenteel twee kindjes gefascineerd naar staan te kijken. Ik loop naar de bar voor me, en bedenk of ik moet vragen of ik naar de wc mag of dat ik gewoon moet gaan en dan weer wegglippen.

Ongeduldig wacht ik bij de bar. Mensen lopen af en aan van de grote keuken achterin naar voren, met borden vol Grieks eten. Er wordt geroepen naar elkaar en een moment later verschijnt er een jongen uit de keuken met een geblokte theedoek over zijn schouder. Hij roept op een geërgerde toon naar achteren in een andere taal – waarschijnlijk Grieks. Het klinkt mooi en... warm, met veel s-klanken.

‘Mevrouw,’ zegt hij als hij me ziet. ‘Had u gereserveerd?’ Hij haalt een heleboel bonnetjes uit een apparaat, trekt een gezicht en verzucht: ‘*Malakas.*’

‘Ik moet eigenlijk alleen even naar de wc. Zou ik alsjeblieft gebruik mogen maken van jullie toilet?’ Ik wil eraan toevoegen dat ik best wil betalen, maar tegelijkertijd wil ik zoveel mogelijk geld besparen om straks iets te eten te kopen als ik nog geen oplossing heb bedacht.

Hij kijkt op terwijl hij een bierglas vult aan de tap. ‘Zeker.’ Hij gebaart met zijn hoofd naar mijn linkerkant. ‘Maar alleen als je daarna iets te eten koopt.’

Mijn gezicht voelt warm en ik wil me om draaien, maar hij begint te grinniken.

‘Grapje, glyká. Doorspoelen kost toch geen drol.’

Ik probeer een grijns te onderdrukken en ga de ruimte binnen die hij net aanwees. Het toilet is gelukkig super schoon en ik adem opgelucht uit.

Nadat ik mijn handen heb gewassen kijk ik in de spiegel, waarin ik een gestreste jonge vrouw zie, met opgestoken donkerblond haar en opvallend diepbruine ogen. Gestrest omdat het opleidingsinstituut waar ik een opleiding

volg, besloten heeft de vestiging in Middelburg te sluiten, waar ik één keer per week naartoe moet voor klassikale lessen. Nu moet ik dus elke week helemaal naar Roosendaal.

Ik kijk voor de laatste keer op mijn telefoon en neem dan een besluit. Nee heb ik, ja kan ik krijgen.

In het restaurant staat de jongen nog steeds achter de bar en hij heeft een dienblad met drankjes gevuld. Zijn huid is getint, zijn volle bos haar is pikzwart en reikt tot onder zijn oren.

Hij pakt het dienblad en kijkt op, zijn ogen felblauw. ‘Gelukt?’ vraagt hij, maar hij wacht niet op mijn antwoord – alsof ik daar serieus op zou zeggen: ‘ja hoor, alles is eruit gekomen!’ – en snelt langs me heen het restaurant in.

Het is een drukte van jewelste. Ik eet maar heel af en toe in een restaurant; hooguit een keer per jaar met mijn familie. Ik koester elke herinnering daaraan.

‘Ben je er nog steeds? Wil je toch graag iets eten of heb je de wc laten verstoppert?’ vraagt de jongen, nu met een dienblad vol lege glazen. Hij heeft een zwart schort om zijn middel geknoopt en zijn T-shirt is eveneens zwart.

‘Eh, w-wat?’ stamel ik, en ik doe een paar

passen naar de wc en duw de deur open. Gelukkig heb ik daarnet alleen geplast. Maar nee, de wc is niet verstopt.

De jongen is druk in de weer met bonnetjes en drankjes en heeft een grote grijns op zijn gezicht. Ik zucht quasi gefrustreerd wanneer ik me realiseer dat hij me weer voor de gek heeft gehouden.

Shit. Dit is wel heel erg uit mijn comfortzone.

‘Mag ik wat vragen?’

Ik verwacht bijna dat hij ‘dat heb je bij deze gedaan’ zal zeggen, maar hij kijkt gewoon op en wacht geduldig op mijn vraag.

‘Ik... Uhm, er is iets met mijn pinpas. Hij geeft ineens aan dat ik geen saldo heb en ik heb geen geld om met de trein naar huis te gaan.’

‘Wil je iemand bellen?’ Hij zet een nieuw biertje op het dienblad en reikt achter zich naar de telefoon.

Ik voel mijn gezicht opnieuw warm worden. ‘Uh, nee, ik heb niet echt iemand die ik kan bellen. Ik heb een euro of vijftien nodig en ik vroeg me af of ik het van je kan lenen.’

O, God, laat me alstublieft door de grond zakken nu.

De jongen kijkt me een paar seconden lang

aan. Een ogenblik later loopt hij langs me met een gevuld dienblad en zegt: 'Wacht effe.'

Als hij weer terug is, pakt hij zijn portemonnee uit zijn kontzak en zoekt. Hij fronst en stopt 'm weer terug.

'En hoe weet ik dan dat ik het geld weer terugkrijg?' Hij kijkt me argwanend aan. Het is ook ongemakkelijk. Ik ken hem helemaal niet en ik vraag om meer dan een tientje.

Ik pak mijn eigen portemonnee uit mijn tas en laat hem mijn ID zien. 'Dat kan ik niet bewijzen, maar volgende week vrijdag ben ik weer terug in Roosendaal. Dan kom ik het terugbetalen.' Hoe weet ik nog niet. Ik hoop dat mijn vader tegen die tijd weer geld heeft gestort.

'Je moet wel erg wanhopig zijn,' zegt hij met een glimlach, zijn grijns is weggetrokken. Hij heeft kuiltjes in zijn wangen en eentje in zijn kin, en een schaduw van zwarte stoppels op zijn kaken. 'Ik heb geen cash, sorry, maar ik kan je wel iets overmaken als je me een betaalverzoek stuurt.'

Ik had beter gewoon weg kunnen gaan en op het station kunnen vragen. Of misschien moet ik toch maar mijn vader bellen.

'Ik heb geen internetbankieren,' geef ik toe. Hij trekt een gezicht alsof ik hem zojuist

heb verteld dat ik een oud vrouwtje ben dat niet weet hoe dat soort dingen allemaal in elkaar steken. ‘En bovendien denk ik dat er iets mis mee is, want ik had nog voldoende saldo. Straks stuur je me iets en ontvang ik het niet.’

Hij zucht diep, werpt een blik op de kassa en dan naar achter. In de keuken wordt nog steeds geroepen en geschreeuwd alsof er een grote ruzie gaande is. Zou hij iemand anders voor me willen vragen?

‘Waar moet je heen?’

‘Middelburg.’

‘Da’s nogal een eind.’ Hij spreekt met een zachte g.

Ik weet niet wat ik moet zeggen. Misschien kan ik maar beter weggaan. ‘Het geeft niet,’ zeg ik. ‘Bedankt dat ik gebruik mocht maken van jullie toilet.’

Ik draai me om, maar hoor dan: ‘Als je me een uurtje helpt, betaal ik je dat uur uit en krijg je ook nog een beetje fooi als je niks omgooit, Ada Jongen.’

Als ik verbaasd opkijk is hij bezig met colaflesjes. Een seconde later besef ik dat hij mijn naam natuurlijk op mijn ID-kaart heeft gezien. Ik kijk op mijn horloge. Kan ik een extra uur missen? Ik heb al zo veel tijd verloren door naar